

Четирийсет и втора глава

И този ден за нашите хора и хората от Ранкодом мина обичайно. Никой от тях дори не подозираше какви промени ще настъпят и че тези промени могат да засегнат всеки от тях. Аз не спирах да записвам всяко събитие и всяко важно нещо, което се случва в Ранкодом.

След като свърши разговорът ни с Винко Станс, аз се върнах в голямата стая, където мъжът обясняваше как се работи със сечивата. Той показваше най-различни сечива – по-малки и по-големи, такива, които можеха да се носят и с тях да си служи един човек, и такива, които бяха много тежки и се пренасяха със самоходни талиги. С тези тежки сечива, например, можеха да се построят цели къщи или много високи сгради, каквито не бях видял в Ранкодом, но на някои живи картини в светещата плоча бях видял огромни сгради. В един голям град в този свят имаше много такива сгради и те бяха на повече от сто ката. Някои от сечивата, с които нашите мъже се запознаха, можеха да повдигат на голяма височина много тежки товари. Такива сечива обаче не ни показаха, защото не можеха да се поберат дори и в голямата стая, в която ни обясняваха как се работи със сечивата. Затова след пладне ни закараха до мястото, където щеше да се строи новото ни село, и там ни показаха няколко такива големи сечива. Тези сечива бяха докарани дотук с огромни самоходни талиги, от които все още не бяха разтоварени.

При вида на тези внушителни сечива всички направо ахнаха. В нашия свят не бяхме виждали нищо подобно. Имахме най-прости дървени скрипки, с които издигахме греди, кошове с тухли и камъни или ведра с

хоросан. Скрипците, които видяхме тук, бяха с такива размери, че мен направо ме полазиха тръпки от ужас.

- Защо ще се използват толкова големи сечива? - попитах аз – Необходимо ли е, ако нашите къщи няма нито да са високи до небето, нито ще имат дълбоки като пропасти подземия.

Винко Станс ми отвърна:

- Всички камъни, тухли, греди, пясък, хоросан и други неща, необходими за построяване на всички къщи, ще се докарват дотук с огромни самоходни талиги. За да бъдат разтоварвани тези талиги, ще са ни необходими прекалено много хора, които в този момент трябва да вършат нещо друго. Затова докарахме тези сечива, за да се върши тежката работа лесно и бързо. Хората ще извършват работи, които сечивата не могат да извършват сами или поне трябва да бъдат наглеждани от хора.

В този миг над мястото, на което щеше да се построи новото ни село, се спусна от небето огромна желязна птица. Всички, които бяхме дошли от нашия стар свят, извикахме от ужас.

Винко Станс вдигна дясната си ръка и със силен и спокоен глас ни обясни, че това е летящ кораб, който пренася всичко необходимо за построяването на новото село.

- Ранкодом има няколко такива летящи кораба – разказа Винко Станс. - Тези летящи кораби могат да пренасят както големи товари, така и много хора. С тях може да се лети и до други светове, например до двете сини кълба, които виждате в небето над Ранкодом.

- Нали там са страшните същества? - попитах аз.

- Дори и страшните същества имат нужда да правят търговия с нас. На двете сини кълба няма достатъчно храна, защото там няма кой да обработва земята. Хората,

които са се заселили там, работят за страшните същества като слуги в големите им градове. Извън тези градове има много малко хора, които да се занимават със земеделие и животновъдство. Страшните същества имат нужда от много храна и затова я купуват от нас, а ние им я откарваме с летящите си кораби.

- А те какво ви дават в замяна? - пак попитах аз.

- Те ни се отплащат предимно със светещи плочи и части за тях. Всички светещи плочи, които сте видели в Ранкодом, са направени от части, които сме получили от страшните същества в замяна срещу храната, която им изпращаме с нашите летящи кораби.

Желязната птица спря да се спуска и увисна във въздуха над нас. Всички поискахме да се отдръпнем настрана, но трябваше да изминем голямо разстояние. Винко Станс ни успокои, като ни каза, че летящият кораб не е опасен за нас, защото не може да падне на земята. В него има толкова много сила от слънцето и от силната руда, че тя го отблъсква от земята и той не може да падне на нея. Ако хората, които го управляват, сбъркат нещо и някой му даде нареждане да падне на земята, той ще се издигне високо в небето, защото силата, която е натрупана в него и силата на земята, с която ще се сблъска, падайки надолу към нея, ще е толкова огромна, че ще го отблъсне от земята и той няма да падне.

Това ми прозвуча много странно. В никакъв случай не можех да разбера как един толкова огромен летящ кораб не може да падне на земята, а напротив, ще се издигне на високо, ако падне към земята, защото ще бъде отблъснат от силата ѝ. Но това бяха знания, които хората от Ранкодом бяха трупали много столетия. Затова само вдигнах рамене и разперих безпомощно ръце. Тези знания щяха да се възприемат от младите хора и децата, дошли с

нас от нашия свят.

Но едно нещо, което чух от Винко Станс, силно ме обезпокои. Докато всички бяха увлечени да наблюдават как огромни товари се спускат от летящия кораб съвсем плавно или се появяват от нищото, попитах тихо Винко Станс:

- Щом всичките ви светещи плочи са направени от части, които ви дават страшните същества, няма ли опасност те да влязат във вашите светещи плочи?

- Няма такава опасност – обясни ми Винко Станс, - защото списъците с нареждания към светещите плочи се запомнят допълнително в свитъците на светещите плочи. Тези нареждания се подготвят от наши хора, а не от страшните същества. Освен това, наши учени са открили начин как да защитаваме светещите си плочи от страшните същества. Тази защита е много успешна и нито едно страшно същество не е успяло да проникне в някоя от нашите светещи плочи.